

Glasilo „Slovenskega čebelarkega društva“
za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko s sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja po enkrat na mesec in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: T. Kurbus: Marcij. — T. Kurbus: Vreme. — Črnagoj: Moje mnenje! — Fr. Hraštovčan: Bajke, vraže in resnice starih slov. čebelarjev. — Strupi, Eržen, Lampe: Čyetni koledar. — A. Bukovic: Poročilo o občnem zboru »Slov. čebelarkega društva«. — Dopisi. — Raznoterosti. — Naznanilo. — Listnica upravnistva. — Listnica uredništva. — Oznanila.

M a r c i j.

(T. Kurbus.)

V tem mescu dobimo že toliko toplih dni, da lahko na stežaj odpremo svoje panje. To pa ne bomo storili iz same radovednosti, ampak bomo opravili nujna potrebna dela ter pri tem naša ljudstva natančno preiskali in pregledali. Tudi popravili bomo lahko sedaj eno ali drugo, kar smo v jeseni pri vzimovanju opustili.

Matica je ona važna točka, okoli katere se vrtil vse čebelno življenje. Sicer se redkokdaj pripeti, da se matica v zimskem času pogubi, a mogoče je vendar-le. Ko prideš do zalege, odprte ali pokrite, smeš panj zapreti. Zakaj bi čebele razburjal in razhlajal, sebi pa nepotrebno delo nakopaval. Po zalegi veš, da ima ljudstvo matico in čim gosteja je zalega, tem boljša je matica. Če pa najdeš redko zalego, je to znak, da matica ni posebno rodovitna, ter jo boš moral prej ali slej odstraniti. Grbasta zalega, to je ona, ki se nad piskrčke vzdiguje in ima obokane pokrovce, ti pravi, da je matica trotovka, popolnoma nerodovitna, ker samo trotova jajca leže. Brezmatične panje brez pomisleka združi. Pridjano ljudstvo dobi novo upanje do življenja in veselje do dela, ljudstvo pa, kateremu si ga pridjal, mnogo delavnih moči.

Pri tej reviziji se mora pa čebelar tudi prepričati o množini hrane. Akoravno dobé čebele v tem mescu tuintam precej medu, se lahko pripeti,

da glada pomrjo, če nastopi večdnevno slabo vreme. Sedaj ne uživajo samo čebele, ampak mnogoveč vednogladna zalega. Vsak čebelar je gotovo pustil v jeseni dovolj medu, vendar lahko slučaj nanese, da je eno ali drugo ljudstvo več porabilo, kot v normalnih razmerah. Znabiti se je po zimi vznemirjalo, se ni moglo dovolj greti, ali je bilo vsled slabe hrane prejšni mesec grizavo. V takih slučajih je treba pitati da ne zgubiš plemenjaka. Čebele sedaj sicer pridno nosijo, vendar porabijo 3 do 4 krat toliko, nego mesca decembra. Lani je padla teža v zadnjem mescu za 30 *dek*, mesca marca pa za 175 *dek*. Zadnja tretjina marca je bila krasna. 10 dni je bilo čebelam jako ugodnih, in vendar je ljudstvo v tej tretjini zgubilo 40 *dek* na svojej teži, ko vendar cvete že mnogo medečih cvetic.

Če pomislimo, da zalega tudi vsak dan težja postaja, pridemo do zaključka, kako mnogo porabijo čebele ta mesec hrane. Vsak čebelar, ki se za tacega šteje, naj pazi tedaj na to, da mu ljudstva ne bodo gladna. Zadnje stanje poznaš že po izmetavanju zalege. Tedaj pa nujno pomagaj in pitaj! Najboljše pitanje je, kakor sem uže prejšni mesec priporočal, z medenimi sati. Če pa teh nimaš, vzemi med, katerega nekoliko razredčiš s toplo vodo. Tudi sladkor lahko vzameš, bodisi navadni beli ali kandis. 1 *l* vode in 1 *kg* sladkorja kuhaj kakih 10 minut. Z žlico pobiraj nesnago, katere je zmiraj nekaj, s površja. Prideni vsaj eno žlico medu, ker čebele rajši sprejmejo ta po strdi duhteči pitanec. Če je hladno vreme, nakaplaj to hrano v prazen sat ter ga obesi do čebel. V toplejem vremenu nad 7° R pa pitaj v koritcih. Navadno leseno koritce, kakršno si lahko napraviš sam, ali ti ga naredi vsak mizar, je najboljša posodica za to. Vse kovinske in steklene posode so za pitanje manj vredne — izzvemši pitalni balon, če pitaš z njim od zgoraj — kajti čebele se jim ne približajo rade, ker so hladne. Mnogokrat pa na teh posodah čebela otrpne, se ne vrne k svoji tovaršiji ter umrje poleg obilice ponujane ji hrane.

Tudi kacega slabiča boš našel spomladi. Take panje združi, ker je boljše manj ljudstev in ta krepka. Tako slabo ljudstvo se pita in pita, a na noge se po navadi ne spravi. Vzemi mu kacih 24 ur pred združenjem matico, potem ga pa prideni drugemu ljudstvu.

Vsa ta dela opravljaj proti večeru, da si ne privabiš roparic. Spomladanski roparji so hujši ter ti lahko v dveh dneh tudi močen panj spraznijo. Istotako pitaj zvečer v kolikor mogoče velikih porcijah ter zjutraj posodice odstrani.

Sploh ne pozabi temeljnega čebelarskega načela, da brezmatična in slaba ljudstva ne smejo biti v tvojih vrstah.

Napajališča ne pozabi. Postavi ga v zatišje in ga namaži ob robih z medom. Tudi nekaj koščkov sladkorja smeš dati med vodo. Čebele potrebujejo vodo za raztopitev kandiranega medu in za hrano zalegi. S tem jim prihraniš daljšo pot do vode, da se ti jih v ostri sapi preveč ne pogubi.

Konečno skrbi za toploto v panjih.

Naroči si tudi semena medečih rastlin ter zasejaj svoj svet, če ga imaš, s facelijo, esparzeto, borečem in dr.

Vreme.

Koliko kviri napravi včasih vreme! Ali ko bi bilo to vedno takšno, kakoršno si posameznik želi, moral bi imeti On nad nami pač mnogo ušes in mnogo opravka.

Stopam s prijateljskima ob gozdnem robu, svojo smrtnosno dvocevko na rami, siromaka zajca zalezovaje. Ljubo solnce prikazuje po dolgem odmoru zopet svoj svetli obraz. Pravim mu: „Le dajaj iskre, dajaj; naj se te še moje čebelice veselé!“ Eden mojih tovarišev pa ni teh misli. „Zakaj le,“ — pravi on — „štirinajst dni naj še pritiska hud mraz. Moja ledenica je še na pol prazna.“ „Ne samo solnce, tudi topli jug naj se pripelja“ — pravi drugi. „Stelje nimamo, ker je bila jesen mokra.“ Kakšnega stanu sta moja tovariša, lahko vsak ugane. Že sami mi trije nismo enacih misli, ko razpravljamo vreme. Sicer pa še nobeden vinogradnik ni zapustil svoje gorice, in nobeden ratar svoje njive, če jima je vreme eno leto kljubovalo, tako tudi mi čebelarji ne bomo odpravili svojih čebelic, če ni nam in našim čebelam vreme po volji.

Ravno opravke in ljubav do naše živalice napeljavala nas bota do opazovanja vremena. Človek, živeč na deželi, itak natančno opazuje vreme in naravo. Le slušajmo našega kmeta. Kako dobro se on ravna po vetru in gibanju oblakov ter po navadi prav zadene. Tak opazovalec vremena naj bi bil tudi čebelar. Tuintam v dveh urah po dežju, ko solnce zasije, nanosijo čebele več, nego drugič o lepem vremenu in tudi dobri paši v dveh dneh.

Pri nas je bila zadnja letina srednja, vendar bi bila izborna, ko bi v ajdinem cvetu bilo ngodno vreme. Bili so sicer lepi dnovi, ter bi nikdo ne mislil, da je to vreme tako neugodno. Tehnica je kazala vsak dan le 10 *dkg* več, medtem, ko so lani v ajdi čebele nanosile po 100 *dkg* in več na dan. Panj je bil močan, ni rojil. Imel je sicer 19 *kg* čiste teže, a lahko bi je imel veliko več, če bi ne bil v ajdi samo 160 *dkg* nanosil. Po mojem mnenju bil je temu kriv rahel, suh veter, kateri je vlekel po noči čez naš hrib.

Zjutraj bilo je malo ali nič rose, ajda pa je tako slabo medila! Iz tega sklepamo, kako malenkostni vremenski pojavi vplivajo na čebelarstvo,

Zanimalo bo znabiti marsikoga, kaj pravi Peter Danjko v svojem leta 1831. izdanem „Čebelarstvu“ o dobrih in slabih letinah. N. pr.:

„Kake leta so za čelno rejo naj pridneše?“

Take, vu kerih je zima ne preostra, ne preduga; protiletje toplo, tihotno, ino leto neprevročó ino sušno: či vu protiletji ne pihajo silni vetri, keriče čele v' letanji zadržavajo ali v' domoletanji iz paše na zemljo mečejo; či so protiletne noči tople, skos kaj se plodenje jako lehkoti ino medne srage vu cvetji nastanejo; či je vreme ne presušno, temuč zmes mokro, naj paša ne mine prehitro: či se gostokrat rodne grumske vremena nagodijo, či pridejo listne vuši, ino medna rosa, či sad obrodi, in v' jesen hajdina popuno ocvete.

Kake leta so čelni reji kvarne?

Merzle, sušne ino mokre leta. Kajti či je zima pretrda ino preduga, te se dosta čel zgubi, plodni nasad se zamudi ino zastavi; čele morejo predugo znotrah sedeti ino se ne morejo snažiti; nastane plesen, kera pokvari zrak

ino čelam bolezni, posebno pa grižo načini. Či je protiletje ostro ino leto sušno, te se ne porodi vu cvetji med, čele morejo za tega volo trote poklati, ino se ne rojijo. Blizo ravno tak se zgodi, či je leto premokro, skos kaj se čele od vunletanja zadržavajo; ali skoz goste velike deže v domo-letanji is paše na zemlo pobijejo. Še bole hudo je za nje, či toča njihovo pašo pobije ino ne imajo od nikod se živeti.“

O Danjkotu in njegovej knjigi bom še razpravljaj, če mi da g. urednik prostora.*) Prosil bi pa, če mi postreže kdo z njegovim životopisom. Morebiti se ta nahaja v kaki knjigi „Matice Slovenske“, a nimam je pri rokah.

Tomaž Kurbus,
Slivnica pri Celju.

Moje mnenje!

Velecenjeni g. urednik! Pozvali ste me, da se izrazim, kateri panj bi bil za naše razmere boljši: francoski (Droryjev) ali nemški (Gerstungov). Evo Vam odgovora!

Neovržljive sodbe, kateri panj je za naše razmere boljši, ne morem še izreči, ker sem nemški panj še premalo preizkušal. Dosedaj sem čebelaril največ v francoskih panjih, nemški panj sem imel takorekoč le za „nameček“.

Opazil pa sem, da sta se v teži navadno oba merila, vkljub temu, da sem dajal v nemški panj močnejše roje. Prezimila sta mi oba enako lepo, v rojenju pa je drory navadno prekosil gerstunga in to glede časa in glede števila rojev.

Francoski panj mi ugaja osobito radi tega, ker je našemu kranjskemu najbolj sličen. Prednosti našega kranjiča pa obstoje v njegovi pripravnosti za prezimovanje in prevažanje v pašo. Za prednost smatram tudi njegovo nagnjenost k rojenju in to za one kraje, kjer se ne čebelari na med, temveč se skuša priti do dobička s prodajanjem rojev in plemenjakov. Kranjičkova prednost je tudi ta, da zavzema na pročelju malo prostora.

Vse te prednosti obdrži pa francoski panj, in radi tega se menda jaz od njega nikdar več ne ločim. Saj ima celo kranjič toliko prednosti, da ga iz svojega ulnjaka ne izključim popolnoma, temveč ima odmerjen tudi svoj prostor. Kranjič in drory sta pa tudi cena in to je za našega čebelarja tudi nekaj.

Prednosti nemškega ali Gerstungovega panja vsakdo pozna iz raznih popisov. Naj navedem le nekaj hib in te se mi zde za naše razmere:

Njegova nepriličnost za prevažanje in nepripravnost za skladanje, osobito v čebelni paši. Vsak panj mora imeti nad seboj še pol metra prostora za razne manipulacije. In sedaj pa vzemimo, da peljem 100, pa kaj 100, recimo samo 50 nemških panjev v pašo. Kam in kako naj jih spravim na varno in pod streho? Na prostem niso varni, v naše ulnjake jih pa ni moči spraviti.

*) I, kajpak. — Op. ured.

Nemški panj pa ima še eno veliko hibo: drag je, z vsemi pritiklinami celo jako drag! In to je, kar me odvrča, da bi ga priporočal vsakemu. Kar odkrito: koliko pa je kmetskih čebelarjev, ki bi mogli za preustrojo svojega čebelarstva vložiti 1000 do 2000 kron? In toliko je na vsak način treba za nekoliko večjo čebelarijo.

In vrhutega pa je treba osobito za čebelarjenje v nemškem panju temeljitega teoretičnega znanja, in tega — — pa kranjskemu čebelarju tudi še jako, jako manjka!

Nemški panj je po mojem mnenju: gosposk panj! Fin je, dober je, lep je, vzoren je — pa drag je!

Po mojem mnenju je treba pri nas tla za nemški panj še-le pripraviti.

Da govorim vse to iz trdnega prepričanja, spoznate iz tega, da sem si zgradil uljnjak za 45 nemških, za 90 francoskih in 45 do 50 kranjičev. Tedaj bo „francoz“ dominiral, dokler mi „nemec“ ne dokaže, da ima več življenske moči v sebi in več pravice za obstanek!

Na zdar g. urednik!

Vaš

Na Barju, 4. marcija 1904.

Črnuogoj.

Bajke, vraže in resnice starih slov. čebelarjev.

(Nabira Fr. Hrastovčan.)

IV.

Večkrat sem že slišal, da ta ali oni čebelar svoje čebelice ropat pošilja. Na noben način si pa nisem mogel tol'načiti, kako bi se dalo sicer pridni, toda toliko samostojni živalici zapovedovati, naj se gre danes k temu, jutri k unemu čebelnjaku okoriščat. Poizvedoval sem na vse strani, ali povedati mi ni hotel nobeden. Tudi Jagrovemu stricu sem namigaval, naj bi mi stvar povedali, toda oni hranijo take osodepolne tajnosti za sebe. Sicer mi je vsak, kogar sem vprašal, rekel, da njemu ni znano, kako se pošilja ropat, od Jagrovega strica sem pa v okolščinah vendar toliko zvedel, da oni to coprnijo vedó, pa jo ne povejo nikomur, ker se za svoje ljubljenske preveč boje.

„Da le toliko vem, sem si mislil, bova prišla že še skup!“ In nisem pustil nobene prilike, v kateri bi jih ne bil od daleč nadlegoval.

Nekoč v lanskem poletju sem bil zopet pri njih in držal sem se kaj modro. Mulastega človeka pa Jagrov stric kaj neradi zraven sebe vidijo in se na vse načine trudijo „mulca“ v dobro voljo spraviti. Toda pri meni ni navedeni dan nobena smešnica, nobena „zanjka“, kakor drugekrat, pomagala, in stric so se kar čudili, ko še o čebelah nisem hotel nič govoriti.

„I, lej ga no lej, kaj pa Ti je vendar danes, morebiti si pa kaj bolan, ker se tako držiš, kakor bi Ti bile pure kruh ukradle“, so me končno vprašali.

Kot odgovor so dobili kratko pojasnilo: „Nič mi ni“, in sumil sem, da sem s svojim obnašanjem na pravi poti. Ko so se prepričali, da z menoj ni ničesar govoriti, rekli so mi, naj grem ž njimi v Gorjance drva kupovat, in

so mi zatrjevali, da se bom na vozu malo pretresel, potem bom pa že boljši, ker sem bil po njih mnenju res pri slabem zdravju.

Nekaj časa sem se izgovarjal, da ne grem in da jih tudi ne bom prišel nič več obiskat, ker mi že parkrat niso hoteli povedati, kar oni vedó. Seveda sem pri svojem branjenju na tihem zmiraj želel: Ko bi mi hotel možiček le še enkrat reči! Tudi sem komaj čakal, da bi bil voz že skoraj zaprežen.

Ko so bili Jagrov stric v smislu mojih besed na vsak način uverjeni, da so me hudo žalili, obljubili so mi, da bodo že vse povedali, samo če ni greh. Pod takim pogojem sem slednjič privolil v njih željo, posebno, ker so tudi pravili o prav majhnih sivih čebelicah pri Vlahih v Abatovi gori.

Nisva še izgotovila pogodbe, naročevali so že od samega veselja svoji „stari“, naj vrže par klobas v ponev, naj pripravi bisago in naj dene notri dvoje vrste kruha in kar je za pravega Dolenjca poglobitna stvar, putrh (mali sodček, od enega do dvanajst litrov vsebine) črnine. „Pa se hitro zasukaj“, so rekli, „midva bova tačas zapregla, da ne boš zmiraj jaskala za drva.“

Svoje delo sva ravno dokončala, ko so se spomnili na mojega psa, katerega bi bilo po njih mnenju zaradi divjačine in gozdnih čuvajev najboljše doma pustiti. Pretresavala sva še važno pasje vprašanje, ko zagledam zvestega svojega Artusa s kuhano klobaso v gobcu. Da ne bi toliko iznenadenje strica razjezilo, ko bi sami neljubega gosta zagledali, sem rekel: „Oče, pa naj gre, bo klobase za nama nosil, potem se mu ne bo ljubilo za zajci in srnami tekati.“ Stric so se ozrli in zaradi prizora skoraj v omedlevico padli, posebno ker se nočejo zaradi mene psu zameriti, kar je lahko umljivo, ako povem, da ga niso še nikoli z besedo „ti“ nagovorili. Tudi mu niso nameravali klobase vzeti in so samo rekli: „Lej ga no, tega bi pa ne bil verjel; jaz sem mislil, da je bolj požrešen. Reci mu Ti, naj jo uese za vozom, mene ne „zastopi“, ker zna samo nemško. Oh! ko bi bil jaz tako učen!“ Naročil sem mu, kakor so rekli, in ko je še „stara“ vse potrebno prinesla k vozu, pognala sva konjiča.

Vozila sva se do „kostanjevskega kloštra.“ Tam sva spravila konja in voz pod ciglarno, vsak kos kruha in klobase v žepe stlačila ter vsak enkrat črnine potegnila, potem pa šla v vasi Grič, Velike in Male Vodenice. V Vodenicah smo se spravili vsi trije — midva in pes — kar v vrsto tik cerkve k obedu. Artus je bil s svojo klobaso v sredi med nama in stric so ga še bolj škilasto od strani pogledovali, kakor dacarja, kadar jim pride vino pečatiti.

Ko smo bili z obedom gotovi, si niso mogli jeze več tolažiti in so vzkliknili: „Da je mogel ta frdamani cucek največjo klobaso ukrasti! Pa kako jo je zdaj hitro stisnil!“ Rad bi se bil vsaj malo na smeh obrnil, a vendar sem samo malo zakašljaj, in stric so precej vedeli, da ni prav, ako gospoda Artusa žalijo. Brihtni, kakor so že, hoteli so poteptati žaljivi govor in začeli praviti od kostanjevskega samostana, na katerega sva imela lep razgled, in govoriti o nekdanjih menihih. Hvalili so minule zlate čase in se jezili na današnje razmere, v katerih mora kmet od vsega hudega poginiti.

„Pa vse to bi še ne bilo nič“, so nadaljevali, „ko bi bili le vsaj enega patra v kloštru pustili, da bi znal šentjanževец žegnati. Veš, prejšnji gospodje so znali, mlad svet je pa vse pozabil. Pa Ti tudi vem, da ne veš, kako je to bilo. Na Šent Janžev dan je bilo treba steklenico vina v tako faro žegnati, da se je šlo iz lastne fare preko kake reke. Stari možje so pravili, da so znali najbolj žegnati menihi tukaj doli. Žegnano vino smo potem pri rezatvi v majhnih steklenicah, kakor so za zdravila, obesili na trte, na vsakem voglu eno, v sredi vinograda pa eno. Koliko je to pomagalo, lahko sam sprevidiš. Pa tudi čebelarji so si znali pomagati. Namesto, da bi bil nesel vina, natočil je drožnega žganja v steklenico. Gospod so mislili, da vino žegnujejo, pa so šnops. Šent Janžev dan žegnan šnops je pa nekaj vreden. Ako se ga v med zmešanega čebelam krmi, so tako pridne, da ni za povedati. Tudi se jih pošlje — pa še lahko — ropat, samo nekaj družega je treba še imeti.“ Takoj sem očeta pogruntal, da ne mislijo vsega povedati, zato sem začel psa gladiti in govoriti: „Ubogi Artus, tebe so danes Jagrov stric lepo ošteli, raje bi bil videl, ko bi bili mene.“

Strica so te besede menda v srce zadele in začeli so se izgovarjati: „Lej ga no lej, kaj se boš jezil, vsaj mu nisem nič hudega storil, tisti košček klobase mu pa tudi iz srca privoščim; menda ga nimam skoraj še bolj rad kakor Tebe.“

In jaz: „Kaj še! Jaz sem Vam samo toliko prijatelj, da Vam Čebelarja preberam, Vi pa meni nočete ničesar povedati.“ S to opazko sem jih pa vendar preveč zadel in rekli so: „Kako si vendar čuden, počakaj no, da bom skozi povedal, samo zagvišati se moraš, da ne boš poslal k meni nikoli roparic.“

Potem so nadaljevali: „Na sveti večer moraš skušati, da zatrtapaš o polnoči tistega čebelarja, na katerega si jezen in mu hočeš roparice poslati, kedar gre na svojem gruntu — — lulat. Potlej se mora pa kolikor mogoče še gorko važo z lopato izrezati. Žepno ruto, srajco ali sploh kaj tacega, kar ne rabi nobeden drug, kakor tisti čebelar, moraš pa skušati že prej od njega dobiti; če drugače ne, mu ukradi. Kakor hitro si važo izrezal, zavij jo v ruto ali kar si mu že ukradel, nesi domu in spravi v čebelnjaku. Kadar misliš čebele poslati, deni jim dan preje tisto važo v panj; pozno zvečer ali zgodaj zjutraj jim daj pa medu z žeganim drožnim žganjem mešanega. Boš videl, da mu bodo ves čebelnjak v Tvoje panje znosile. To pa še povem, da moraš paziti, komu boš naredil. Če zna, lahko naredi, da moraš priti sam za roparicami in da Te mravljinci živega užrejo. Če bom še živel, bom že še povedal, kako se to naredi, samo velik smrten greh je. — Žegnati so pa znali tista leta najbolj na Vidmu, tam pri Krškem, toda prav še ne.

„Pa pojdiva zdaj, pes je gvišno zelo žejen, ker je tako veliko klobaso požrl, ta frdamani cucek! Bog mi za greh ne vzemi!“

Cvetni koledar.

Sestavili: Strupi, Erzen, Lampe — Kranj.

Februar.

Jeglič
leska
mandeljnovец
olša
teloh
zvonček.

Marec.

Breskev
brest
dren
iva
jagned
jeglič
kokorik
lapuh
lopatica
mandeljnovец
marelica
marjetica
olša
pljučnica
svedrec
vijolica
vresje
zvonček
žefran.

April.

Bezeg španski
bor
borovnica
breskev
brest
češplja
črešnja
dren
grozdjiče rudeče
iva
jagned
jagoda
javor

jesen
kalužnica
kapus
kokorik
kopriva
kosmulja
kukovec
lapuh
lopatica
marelica
marjetica
mecesen
regrat
repa
svedrec
trnolica
veternica
vijolica
višnja
volčin
vrba
vresje
žefran.

Maj.

Bezeg španski
bor
borovnica
brdnja
breza
češminj
češplja
črešnja
detelja bela
" rumena
" turška
grah
grintovec poljski
grozdjiče rudeče
hrast
hruška
jablan
jagoda
jesen
kalužnica

kapus
kopriva
kosmulja
kostanj divji
kosteličevje
krhljika
kukovec
kumena
krvomočnica
lopatica
lošč
mak
malinjek
marjetica
nagnoj
prvenec
regrat
repa
robinja
smreka
trnolica
veternica
višnja
vrba
zlatica
zvončica
žajbelj poljski.

Junij.

Brdnja
buča
češminj
detelja bela
" medena.
" rumena
" travniška
" turška
gadovec
grah
grahora
grašica
grintovec poljski
jagoda
jelka
kalina

klinček
kopriva
koruza
kostanj pravi
kosteličevje
krhljika
krvomočnica
kumena
lan
leča
lipa
lučnik
mak
malinjek
marjetica
materna dušica
osat
plavica
prvenec
regrat
resedica
robida
robinja
selzenovec
slak
smreka
špargelj
turek
zlatica
zvončica
žabica.

Julij.

Buča
detelja bela
" medena
" rumena
" travniška
" turška
dresen
fižol
gadovec
grah
grahora
grašica

grintovec poljski janež kalina klinček koprec kopriva koruza krhljika krvomočnica lan leča lipa lipovec lučnik marjetica materna dušica nébina osat plavica regrat repinec resedica rman robida roža sv. Janeza selzenovec sivka slez navadni „ rožasti	solnčnica šeboj špargelj tobak trpotec turek zvončica žabica. Avgust. Ajda bob buča detelja medena „ travniška dresen fižol gadovec grintovec poljski janež klinček koprec kopriva krhljika krvomočnica lučnik marjetica	materna dušica nébina ogršica plavica repinec resedica rman roža sv. Janeza selzenovec sivka slez navadni „ rožasti šeboj tobak trdež trpotec turek vresje žabica. September. Ajda detelja medena „ travniška dresen gadovec gorčica	grintovec poljski kopriva krhljika lučnik marjetica materna dušica nébina podlesek resedica rman selzenovec sivka slez solnčnica trdež trpotec turek vresje. Oktober. Bršljan marjetica podlesek resedica šeboj.
--	--	---	--

Opombe. Važnejše cvetje je debelo tiskano. Cvetni koledar ni popoln, kajti vsaka rastlina se ne nahaja povsod, tista pa, ki se nahaja, medí tukaj boljše, kakor tam; druga pa tukaj sploh ne medí, pa daje drugod dobro pašo. Kar cvete tukaj v marciju, cvete tam v aprilu, ali pa narobe. Vendar si zamore vsak pazen opazovavec na tej podlagi sestaviti za svoj kraj veljaven koledar, ki mu bo v prihodnje kažipot, ako si beleži začetek vsake važnejše paše, kakor si beležimo sosedje na kranjskem polju n. pr. za pravi kostanj 25. junij, za ajdo 15. avgust i. t. d.

Največkrat se spozna pričetek kake važnejše paše po obnožni, ki je bela od teloha, kosteličevja, lipe, jesena, grašiče i. dr.; bledorumena od vrbe, jablane, pravega kostanja, koruze i. dr.; krepkeje, vendar različno rumena od leske, lošča, regrata, češminja, repe, poljskega zajbeljna, drena, buče i. dr.; rujava od črešnje, višnje, češplje, hruške, divjega kostanja i. dr.; rudeče od rudeče cvetočega divjega kostanja i. dr.; temna od vresja, raznih detelj i. dr. S pičlimi košaricami prihajajo čebele, kedar bero na vresju in kosteličevju; z obilnimi na regratu, koruzi i. dr. Po glavi, pa tudi po životu so naprašene, ko se vračajo z divjega kostanja, poljskega zajbeljna, lošča, buče i. dr. Brez prahu so, kadar nosijo z borovnice, nagnoja, grabore, potem z jelke in macesna, ker je paša še le mesca julija, tedaj kasneje, kot cvet. Marsikater branje spozna se tudi po duhu. Tako ajdovo, črešnjevo, kostanjevo, češminjevo, lipovo, jesenovo i. dr. Na lipo lete čebele nenavadno zgodaj, pa jih ostane mnogo tudi čez noč na njej. Makov in bučin cvet, ki se čez noč zapirata, sta enako prenočišče čebelam, kakor stražnica ponočnjakom.

Poročilo

o občnem zboru „Slovenskega čebelarskega društva“, ki se je vršil dne 17. februarja ob pol 10. uri v mali dvorani „Mestnega doma“.

(Poroča tajnik A. Bukovic.)

Z mirno vestjo lahko rečemo, da je bil letošnji občni zbor najimpozantnejši kar jih je bilo v času obstanka našega društva. Udeležba od strani društvenikov je bila tako mnogobrojna, debata tako živahna, število koristnih sklepov tako veliko, da ravno ta občni zbor lahko začrtamo z zlatimi črkami v zgodovino „Slovenskega čebelarskega društva“.

Predsednik društva g. nadučitelj Fran Črnagoj je otvoril občni zbor s prisrčnim pozdravom zborovalcev, osobito ravnatelja c. kr. kmetijske družbe gosp. G. Pirca in mojstra gosp. Janeza Jurančič-a s Štajerskega ter srčno obžaluje, da ni mogoče podpredsedniku društva g. Ant. Žnideršič-u se udeležiti občnega zbora in to vsled bolezni.

Po pozdravu je prešel na dnevni red ter približno tako-le podal

Poročilo predsednikovo.

Cenjeni zborovavci! Vaša naloga bode danes presojevati delovanje društvenega odbora, v čigar varstvo ste izročili pred letom dni blagor našega društva.

Odbor je imel v preteklem letu 8 sej, v katerih je pretresoval razne društvene zadeve, zlasti prireditve I. poučnega čebelarskega shoda v Šmartnem pri Kranju in pa udeležbo društva pri mednarodni čebelarski razstavi na Dunaju. O tem obojem je društveno glasilo sicer že obširno poročalo, pa ker sta to dve tako sijajni točki v delovanju našega društva, omenjam in naglašam ji danes še posebej. Udeležba pri mednarodni čebelarski razstavi na Dunaju je bila za naše društvo naravnost velikanskega pomena. Saj je nastopilo naše društvo, oziroma smo nastopili Slovenci kot čebelarski narod prvič pred tujim svetom. Kakor Vam bode znano, razpostavili smo velik čebelnjak, v katerem so se nahajali panji društvenih članov.

Lahko rečem, da smo vzlic raznim težkočam in neprilikam dosegli vendarle tako lepe uspehe, da smo lahko ponosni nanje. Nič manj kakor 16 odlikovanj nam je bilo prisojenih.

Priznati moram pa pač tudi to, da smo ob tej priliki premalo gledali na zunanje lice, ki pride vendarle ze le vpoštev, dokaz temu slučaj, da je bil s cesarskim darilom odlikovan čebelnjak nekega Švicarja, čebelnjak, ki je bil sicer jako lično in natančno izdelan, toda prazen — — —! Tako se pač dele darila na razstavah čebel!

Da smo pa bili v položaju tako častno nastopati, se imamo zahvaliti gg. državnemu in deželnemu poslancu Povšetju, ravnatelju c. kr. kmetijske

družbe G. Pirca in predsedniku trgovske in obrtniške zbornice Lenarčiču, ki so nam preskrbeli potrebnih denarnih sredstev.

Bodi jim izrečena naša najprišrčnejša zahvala!

Znano Vam je tudi, da je naše društvo pristopilo k „Zvezi avstrijskih čebelarških društev“. Od te zveze si imamo veliko obetati, če smemo soditi po prvem uspehu, ki ga je ta zveza že dosegla, in to je zavarovanje čebel proti požaru, tatvini in obveznosti čebelarja za škodo, povzročeno po čebelah, in to za letno zavarovalnino samo 30 h. V podrobnosti se ne spuščam, kajti „Čebelar“ itak prinese v kratkem članek o načinu tega zavarovanja.

Ta zveza ima namen zastopati skupne interese avstrijskih čebelarških društev. Delovala bode na to, da se državne subvencije v pospeševanje čebelarije zvišajo, da se izdajo zakoni v obrambo čebelarških pravic, gnilobe itd.

H sklepu svojega poročila štejem si v dolžnost, da se spomnim tudi dveh čebelarjev, katere je neizprosna smrt odvzela iz naših vrst, namreč „Rôpovega očeta“ in bivšega odbornika našega društva Gašperja Bizjana. Kdo jih ni poznal in cenil?!

„Rôpov oča“, pravi tip staro-kranjskega čebelarja, mehka in dobra duša, jako prikupljive zunanosti, Bizjan trd na vnanje, toda blag in kremenit značaj in napreden čebelar!

Bodi jima lahka zemljica! Pozivljam Vas, da jima izkažete zadnjo čast s tem, da se dvignete raz sedeže. (Se zgodi!) —

Svoje poročilo s tem končam in prehajam na drugo točko dnevnega reda ter Vas vabim, da se s svojimi nasveti udeležite posvetovanj.

Poročilo tajnikovo

je odpadlo, kajti ono, o čemur naj bi se eventualno poročalo, se je podalo društvenikom že v poročilih o odborovih sejah.

Poročilo blagajnikovo

se glasi:

Veseli me, da mi je zopet dana priložnost, Vam, cenjeni navzoči, poročati o gmotnem stanju dragega nam društva; veseli me pa to tembolj, ker se je uresničila moja pri zadnjem občnem zboru izražena nada. Prihranili smo namreč 800 K in za slučaj, da bi vladale v dež. zboru kranjskem normalne razmere, bi mi bilo mogoče izkazati še večji preostanek. Namen moj ni se o tem spuščati v kake rekriminacije, navajam le golô dejstvo.

Na prihodnjem občnem zboru Vam bomo podali tudi inventar, katerega sestavi naš tajnik.

Računski sklep za pretečeno leto pa slove:

Računski sklep

„Slovenskega čebelarskega društva“ za l. 1903.

Dohodki		K	v	Izdatki		K	v
1	Ostanek gotovine od l. 1902 . . .	329	20	1	Tisek in administracija lista . . .	884	—
2	Hranilnična knjiga z vlogo . . .	20	—	2	Honorar in stroški uredniku . . .	320	—
3	Udina od 363 udov à 2 K . . .	726	—	3	Stroški razstave in čebele . . .	1741	71
4	» » 3 udov à 1 K . . .	3	—	4	Klišnji	38	71
5	Za prodane letnike	67	36	5	Porti	13	97
6	» porti	2	70	6	Znamke dopisnice in drugo . . .	25	50
7	» inserate	24	40	7	Knjige	10	90
8	» čebelnjak in čebele	484	—	8	Naročnina 3 listov 1902—1903 . .	14	—
9	» diplome	4	70	9	Panjovi	40	88
10	» povrnjeno vozarino	20	—	10	Nagrada 1 sotrudniku	50	—
11	Podpore	2300	—	11	Koleki	8	14
				12	Omara za »Čebelarja«	20	—
				13	Dvorana »Mestni dom«	10	—
				14	Ostanek v blagajni koncem l. 1903	783	55
				15	Vloga hranilne knjige	20	—
		3981 36				3981 36	

Ljubljana, 31. grudna 1903.

Pregledala:

J. N. Babnik
t. č. blagajnik.

Slapšak m. p., Jos. Babnik m. p.

Proračun za tekoče leto kaže jako žalostno lice. Izkazuje nam, da bomo imeli konec 1904. leta 100 K manj gotovine, kakor konec lanskega leta. Da se to ne uresniči, napeti mora danes izvoljeni odbor vse sile, da pridobi društvu znatne podpore. Obrniti se bode na deželni zbor kranjski, hranilnico kranjsko in druge javne korporacije. Ustanovitelj in zaščitnik našega društva, velečenjeni gosp. ravnatelj Pirc bode gotovo vse storil, da nam izposluje kolikor mogoče izdatno podporo od c. kr. poljedelskega ministrstva.

Ako se to le deloma uresniči, se bode naše društvo razvijalo, napredovalo — in v to pomagaj sv. Ambrož!

Ker se na poziv predsednika nihče ne oglasi k besedi, predlaga ta, da se voli iz srede zborovavcev dva pregledovavca računov.

Na predlog gospoda nadučitelja Petriča se določita v to gg. nadučitelj Slapšak in Jožef Babnik s Fužin, ki račune pregledata, jih v redu spoznata in to navzočim naznanita.

Gosp. predsednik Črnagoj preide zatem h generalni točki dnevnega reda, k

Posvetovanju o reorganizaciji „Slovenskega čebelarskega društva“*)

ter pojasni v kratkih besedah, zakaj je sklenil društveni odbor to zadevo spraviti na dnevni red občnega zbora.

* O tem se bo obravnavalo v »Čebelarju« obširneje.

Povod k temu je dalo v prvi vrsti centralno čebelarstvo dunajsko s tem, da je po slovenskih pokrajinah pričelo ustanavljati svoje podružnice. Nihče ne more oporekati, da bi bilo vsled tega postopanja število članov našega društva, od dne do dne manjše.

Dunajsko centralno društvo razvija po svojih potovalnih učiteljih strastno agitacijo, da privabi slovenske čebelarje k svojem društvu, in le odločnemu nastopu gosp. Jan. Jurančič-a se imamo zahvaliti, da ni na Spod. Štajerskem več podružnic tega društva kakor bi jih sicer bilo.

Nadalje omenja govornik, da se je že ustanovil pripravljalni odbor za „Spodnještajersko čebelarstvo“ in tudi pravila za to društvo so že odposlana na kompetentno oblast.

Takoj, ko se „Spodnještajersko čeb. društvo“ osnuje, naj se gleda na to, da bodo tudi štajerski slovenski čebelarji deležni one državne subvencije, katero uživajo sedaj samo štajerski Nemci. Naprosijo se naj tudi slovenski deželni poslanci, da izposlušujejo „Spodnještajerskemu čeb. društvu“ od deželnega odbora štajerskega kako podporo, kajti, da bi tudi v gospodarskem oziru šovinizem štajerskih Nemcev prevladal, tega skoro ni pričakovati.

Ker je pa z reorganizacijo društva sprememba pravil neizogibna, pripravi je govornik pravila, ki naj se po odobrenju občnega zbora predlože deželni vladi v potrjenje.

Na predlog gospoda predsednika pričel je tajnik s čitanjem pravil, toda takoj pri § 1. se oglasi gospod ravnatelj Pirc k besedi in pravi, da predno se kaj nadaljnega razpravlja, naj bode njemu dovoljeno izraziti svoje mnenje glede nameravane preosnove „Slovenskega čeb. društva“. Govornik se ne more strinjati z izvajanjem gospoda predsednika Črnagoja in sicer vsled tega ne, ker so mu razmere predobro znane in ni upati, da bi slovenska društva dobila kako subvencijo, in najsibodi tudi v kulturne namene.

Z ozirom na to dejstvo pač ne kaže društvo preosnovati, ker bi itak „Štajersko čeb. društvo“ ob pomanjkanju denarnih sredstev ne moglo obstajati.

Če se pa društvo preosnuje, popraviti se morajo tudi dosedanja pravila in v potrjenje deželni vladi predložiti. In tudi o tej zadevi mora konstatirati, da vladajo take razmere, da je društvo lahko pripravljeno, da se mu pravila po večkrat vrnejo in to zaradi ničevnih po večkrat samo formalnih pogrškov.

Mnenju gospoda ravnatelja Pirca se je pridružil gospod nadučitelj Praprotnik, ki je na kratko pojasnil kake razmere vladajo v Primorju.

Gospod profesor Jarc se postavi na stališče gospoda ravnatelja Pirca in izjavi, da si nalaga odbor dvojno delo, če namerava pravila spremeniti. Sedaj, ko se ustanavlja na Spodnjem Štajerskem samostojno čeb. društvo, spremeniti se hočejo tudi pravila, ki bi se morala za slučaj, da bi prenehalo „Spodnještajersko čeb. društvo“, zopet prenejati. Štajerci naj ustanove svoje društvo. Za slučaj, da ne bi dobivali nikakih podpor, in bi društvo moralo prenehati s svojim delovanjem, naj pa zopet pristopijo k „Slov. čeb. društvu“. Vse to bi pa „Slov. čeb. društvu“, kot tako, nič ne tangiralo, čemu potem pravila spreminjati. Gospod ravnatelj Pirc povdarja, da se popolnoma strinja z nasvetom g. prof. Jarca in želi, da bi ga občni zbor tudi sprejel.

Kjub temu, da je g. predsednik svoj predlog vzdrževal, je bil pri glasovanju predlog g. prof. Jarca sprejet in s tem je bila debata k točki „reorganizacija društva“ zaključena.

Zatem izjavi g. nadučitelj Petrič, da naj bi bila sveta dolžnost vsem pričujočim zborovalcem, da se spomnijo današnji dan na moža, čegar zasluge so za naše društvo tako velike in vsestranske, da jih v sedanji dobi ne moremo nikakor zasluženno oceniti, moža, ki je ustanovil naše društvo in ne samo ustanovil, ampak tudi povspeševal dejansko njegov razvoj s tem, da mu je bil vedno in vedno izredno naklonjen, in ki je ob vsaki priliki dokazal, da mu je blagor našega društva v resnici pri srcu. In to je ravnatelj c. kr. kmetijske družbe velecenjeni gospod G. Pirc.

Sedaj, ko je zborovalcem znano, katero osebo si je pri tem mislil, je pač vsako nadaljno besedičenje odveč. Vsakdo izmed čebelarjev ga pozna in visoko ceni in zavedamo se, da smo njemu nasproti veliki, veliki dolžniki, in da se mu po svojih skromnih močeh ne moremo v takej meri zahvaliti, kakor bi sicer morali.

V drugi vrsti mi je pa omeniti še osebo državnega in deželnega poslanca čast. gosp. Povšeta, ki se je zlasti v zadnjem času tako toplo zavzel za interese „Slov. čeb. društva“, da smo pač moralno vezani, da tudi njemu izkažemo našo hvaležnost, da njega in očeta našega društva gosp. ravnatelja Pirca izvolimo častnim članom našega društva.

Predsednik gosp. Črnagoj izjavi, da je to, kar nam je povedal gospod nadučitelj Petrič, zajedno govoril vsem čebelarjem iz srca in z ozirom na to, da se pač edinole na ta način omenjenima gospodoma za njih požrtvovalnost zahvaliti moremo, predlagam, da se volita gg. Povše in Pirc častnim članom „Slov. čebelarskega društva.“

Navdušeno pritrjevanje. „Živio“ klici in dolgotrajno ploskanje!

Ko je nastal mir, je gospod ravnatelj Pirc izrekel svojo zahvalo in izjavil, da je presenečen na tej časti in to tembolj, ker sam ni čebelar. V lepih besedah je podal sliko razvoja „Slov. čeb. društva“ in končal z obljubo, da mu bo vedno za težnje našega društva njegovo srce odprto in da bode po svojih močeh pripomogel k temu, da dosežemo ono višino napredka, katero smo si začrtali.

K 5. točki dnevnega reda:

Predlogi in nasveti

stavil je kot prvi gospod Ivo Radelj iz Ponikve predlog, da naj se izposluje, da bode mogoče članom našega društva pod ugodnimi pogoji svojo čebelarijo zavarovati proti raznim nezgodam.

Razvila se je živahna debata, v katero so posegli gg. Dimic iz Hovce, nadučitelja Zajec in Slapšak. Ker je pa g. predsednik naznanil, da je v tej

zadevi že zadostno poskrbljeno, kakor je v svojem poročilu omenil, je umaknil gospod Radelj svoj predlog. Zajedno je pa gosp. predsednik predlagal, da se udje društva po časnikih pozovejo, da zavarujejo svojo čebelarijo in vpošljejo v ta namen 30 vin. zavarovalnine. Sprejeto!

Gospod Jan. Jurančič s Štajerskega je poročal o nameri spodnještajerskih Slovencev ustanoviti svoje društvo, ki naj bi imelo „Slov. Čebelarja“ za svoje glasilo.

Skoraj vsa čebelarska društva puščajo v enakih slučajih 20 % udnine svojim podružnicam, oziroma društvom, ki si za svoje člane izvolijo glasilo kakega drugega društva. S tem popustom si nabavljajo le-te razno čebelarsko orodje, panjove i. t. d.

V imenu pripravljalnega odbora „Spodnještajerskega čeb. društva“ stavi zborovalcem vprašanje, za kako ceno bi se oddajal „Čebelar“ ravnokar navedenemu društvu.

Po daljšem razgovoru se na predlog gosp. Črnagoja sklene, da se vsa ta zadeva prepusti društvenemu odboru, ki naj po svoji previdnosti in vpoštevajoč denarno stanje našega društva, ukrene to, kar se mu bode za pravo in dopustno dozdevalo.

Nadalje predlaga gosp. Jurančič, da naj „Slovenski Čebelar“ izhaja 1. dne vsakega meseca.

V vtemeljevanje svojega predloga navaja, da vsi drugi čebelarski časniki izhajajo ob gotovem času, nadalje, da je agitacija za pristop k društvu vsled nerednega izhajanja „Čebelarja“ silno težavna in konečno, če „Čebelar“ vendar že enkrat izide, so tudi vsakokratna „Mešečna opravila“ vedno za en mesec prepozno izšla in nimajo vsled tega za čebelarje-začetnike, ki se po njih ravnajo, nikake vrednosti več.

Urednik „Čebelarja“ gospod Fr. Rojina je nato pojasnil, kaj je vzrok nerednemu izhajanju lista.

Društvenim članom ni pač znano s kakimi težkočami je spojeno uredništvo. Velikokrat primanjkuje gradiva in v takih slučajih spiše urednik vso vsebino „Čebelarja“ kar sam! O resničnosti tega se prepriča vsak, če pogleda malo v prejšnje letnike „Čebelarja“.

Večkrat se tudi vpošljejo uredniku tako sestavljeni članki, da jih mora po večini na novo spisati, in če je ob takih prilikah tudi volja dobra, še predobra, primanjkuje pa potrebnega časa. Ono večno romanje v Ljubljano v tiskarno pa tudi ni karsibodi! In kdaj prihajajo navadno članki in dopisi?!!

Gospod ravnatelj Pirc pritrjuje besedam urednika ter očrta na kratko poslovanje urednika, ki ni ravno tako zabavno in prijetno delo. V strokovnih listih se pač težko določi dan izhajanja!

Gosp. profesor Jarc se strinja popolnoma z gosp. ur. dnikom, želeli je pa kljub temu, da bi „Čebelar“ izhajal vsaj 10. dan vsakega meseca in to z ozirom na red ter predlaga, da naj o tej zadevi sklepa občni zbor.

Predlog g. prof. Jarca se pri glasovanju sprejme.

V imenu g. „Patra“, kateremu ni bilo mogoče osebno udeležiti se občnega zbora, je stavil g. prof. Jarc sledeči predlog:

„Občni zbor „Slov. čebelarskega društva“ nalaga odboru vse potrebno v organizaciji poučnih tečajev v pospeševanje čebelarije in skrbi, da se nekaj tečajev otvori še letos.“*)

Soglasno sprejeto!

K temu predlogu omeni g. ravnatelj Pirc, da naj v ta namen „Slovensko čebelarsko društvo“ poprosi c. kr. poljedelsko ministrstvo za podporo in sicer z ozirom na to, da je temu za prirejanje poučnih tečajev v gospodarskih panogah zopet poseben kredit na razpolago.

Gospod J. Dimic iz Ilovice predlaga, da naj bi člani društva imeli pravico dvakrat na leto do malih oznanil, ki naj bi pa bila čebelarskega značaja. Sprejeto!

Isti predlaga nadalje, da naj se določi čebelar, ki naj bi društvenikom izdeloval medstene proti odškodnini 4 h za vsako medsteno**).

Ker se g. Jurančič izjavi, da je to z gotovimi težkočami spojeno in se ni nadejati, da bi društvo dobilo kakega čebelarja v to svrhu, se ponudi g. Dimic, da je on pripravljen to stvar prevzeti in se naj mu v ta namen društvena stiskalnica odstopi. Sprejeto!

Gospod Zirkelbach predlaga, da naj društvo nemudoma sestavi zakon v obrambo gnilobe in naj tega deželnemu zboru kranjskemu predloži.

K temu predlogu pripomni g. Črnagoj in prof. Jarc, da se naj s to stvarjo nekoliko počaka, da se vidi, kaj poreko k temu o Veliki noči delegatje „Zveze avstrijskih čebelarskih društev“.

Gosp. Zirkelbach umakne vsled tega svoj predlog.

Predlog gosp. Kastelica iz Novega sada, da naj se pouspešuje v prvi vrsti čebelarija v kranjskih panjovih, se odstopi gosp. uredniku, ker ne spada v področje občnega zbora.

Pri zadnji točki dnevnega reda: Volitev predsednika, podpredsednika in odbora so bili z vsklikom izvoljeni sledeči gospodje: Predsednikom gospod nadučitelj Črnagoj; podpredsednikom gospod Anton Žnidaršič; odbornikom gg.: I. N. Babnik, Avguštin Buković, Anton Likozar in Fran Rojina.

Po volitvi je zaključil g. predsednik zborovanje, želeč našemu društvu kakor tudi članom društva veliko sreče in — veliko medu!

Dopisi.

Iz Borovnice. — Dan 12. februar tekočega leta zasluži, da se zabeleži v čebelarski kroniki. Zrak je bil popolnoma miren, solnce je gorko sijalo in čebele so pa že s takim vriščem in šumom hitele na prosto, da jih je bilo veselje gledati, in da kaj tacega še ne pomnim v tem času. Gotovo ni niti ena zamudila lepe in ugodne prilike, da bi se ne bila šla prašit in pijače

*) Ta predlog se priobči v prihodnji številki »Čebelarja« v celoti.

**) Premalo!

Op. tajnika.

Op. ured.

iskat. Bilo jih je kar črno po mahovju in rosni travi, dokaz, kako željne in potrebne so bile vode. Zatorej čebelarji, dajte čebelam vode! Semtertja se je tudi opazilo, da je prinesla kaka čebela že obnožje.

Gospodičina Ivanka, stanujoča blizu čebelnjaka, imela je na odprtem oknu mnogo v šopek povezanega teloha, katerega so čebele hitro ovohale in se takorekoč kar vsule na nežne cvetice, in se je gospica že bala, da bi cvetke ne trpele kake kvare. Potolaživši frajlico, da čebelice niso šopku prav nič nevarne, da nabirajo le cvetni prah in ga obešajo na svoje nožice, pustila jim je radevolje to mikavno zabavo.

Tudi prezimile so čebele do sedaj kaj dobro, in to ni čuda, ker še nismo imeli skoraj nič mraza in vreme je bilo večkrat tako ugodno, da so lahko malo izletele in se osnažile.

Fr. P.

Iz Grahovega. — Gospod urednik! Vprašate me, zakaj ne poročam o lanski letini? Pa kaj hočete, človek, ki ima skrbi „polno glavo“, dela pa „čez glavo“, ne more kovati poročil, ali pa še kaj družega. In tudi danes ne vem, kako bi šlo, ako bi mi ne šinila neka dobra misel v glavo. O mraku sedel sem pri gorki peči in mislil: „Hočem ali nočem poročati „Čebelarju“ o lanski letini.“ „Prekasno je,“ ogласi se notranji glas! Pritrdim mu. A zdaj mi šine dobra misel v glavo: „Kaj, saj „Čebelar“ tudi včasih malo prekasno izide, pa ga vendar z veseljem sprejmemo.“

Pa ne da bi mislili, gospod urednik, da Vam hočem kaj očitati. Bog ne daj! Dobro vem, da so temu krive razne okoliščine; včasih se tinta posuši, včasih pa zmrzne; včasih se pero skrha, včasih pa, če prav hitite, se pa še zadere in zlomi. Kovača ni takoj pri rokah, da bi ga popravil, treba je novega vtakniti v peresnik, to pa dolgo časa traja.

„Kakšna letina je bila pri Vas, to hočem vedeti,“ vprašate ostro. Le potrpite še malo, da si popolnoma izpraznim srce. Lansko leto se je v „Čebelarju“ ogласil neki prerok — če to ime sploh zasluži — ali ga poznate? Davi ste ga videli v ogledalu, kako si je brke vihal in gladil brado. Prerok pa tak! Ta prerok je prerokoval, da bo l. 1903 izvrstna letina za med, in v Ribnico je došlo baje mnogo, mnogo brzojavnih naročil na prav velike lonce, v Mlako pri Komendi pa mnogo naročil na prav velike piskre. Lončarji so delali noč in dan in lončena roba je zelo „poskočila“, in naše ženske so že tožile, kaj da bo, če ne bodo lonci in piskri zopet „dol padli“. Jaz, gospod urednik, nisem naročil ne loncev, ne piskrov, ker odkritosrčno Vam povem, nisem onemu preroku prav nič verjel. Kadar sem bral ono prerokovanje, sem se vselej namuznil in rekel: „Da bi vsaj uganil, kar prerokuje!“ A kakor veste, gospod urednik, zmotil se je, prav pošteno zmotil, pri Vas in prinas.

Pred leti sem poznal jaz boljšega preroka; rekli so mu „Hotenski Bog“! Bil je revež in prosil vbogajme po hišah. Razumel je pa prav dobro svoj „gšeft“ ter se znal nekaterim mamicam prikupiti. — Vedno jim je prerokoval, kaj bo letos najbolje obrodilo. Strina, letos pa le turšico sadite, ker dobro bo rodila; šenice pa ne bo dosti“, rekel je kmetici. — Drugi je pa rekel: „Botrca, letos pa le nikar ne sadite turšice, nič je ne bo; šenica,

ta bo lepa“. — In vsaki je nekaj svetoval in odsvetoval. Nekatere mamice so se v jeseni sicer nanj jezile, a so mu le odpustile, druge pa so ga čez vse hvalile. Imel je „kredit“, vsaj pri nekaterih.

Ko bi prišel „Čebelarjev“ prerok mene za svēt vprašat, bi mu tako svetoval: Prerokuj, da bode na Štajerskem dobra letina, na Kranjskem pa v nekaterih krajih bolj dobra, v nekaterih bolj slaba, tu v Grahovem precej slaba. Do avgusta bode dobro kazalo, potem pa bo pripeljal boter Veter tam od juga, ki je navadno vedno „fajhten“, letos pa bo suh kot poper botro Sušo, in sušila bodeta, da bo kaj! Čebele ne bodo v ajdi prav nič dobile, kajti ves nektar bo vzela botra Suša, boter Veter pa bo odnesel mnogo čebel, tako da bodo panji prišli ob žival, kakor da bi izrojili. Jalovci bodo precej težki, roji in izrojenci pa bodo lahki. In vedite, gospod urednik, ko bi prerok tako prerokoval, pa bi pravo zadel, ker prav tako se je zgodilo.

Za letos poskusim tudi jaz svojo srečo kot vremenski prerok in pravim: „Prav dobra bo!“

Hinko Likar.

Od Sv. Tomaža pri Ormožu. Dne 24. prosinca je bil pri sv. Tomažu shod kmetijskega društva za ormoški okraj. Na tem shodu je med drugimi gospodarskimi predavanji govoril prav dobro tudi o čebelarstvu g. Lubec, čebelar in naš ud od sv. Marjete na dravskem polju. Tukaj pri nas, so se že večkrat vršila kaka predavanja, pa o čebelarstvu, tej tako koristni, podučni in zabavni panogi kmetijstva, mislim, da še nikdar doslej ne. Da bi naša polja in sadonosniki bolj rodili, ako bi imeli veliko čebel, ki tako zelo pripomorejo pri oplodbi raznih rastlin, je gotovo. Pri nas je čebelarstvo žalibog na jako nizki stopnji. Z malimi izjemami, čebelarji se še v slamnatih košnicah, kar pa vsak spozna, da to ne more biti dandanes racijonelno. V novejšem času se tudi pri nas obrača na boljše; zlasti mladi čebelarji se zanimamo za napredno čebelarstvo, in če Bog da, bomo tudi mi v kratkem času lahko kaj ugodnega poročali.

Naj omenim nekaj o pretečeni čebelarški letini, ki je bila prav dobra. Rojev je bilo res malo, pa tem več medu. Jaz morem računati povprečno, kar sem ga odvezel, 10 kg na vsak panj. Roje sem vse naredil, ker z naravnimi roji se pri nas, bi skoraj rekel, nič ne doseže, ker malokatero leto je tako, da bi čebele rojile prej kakor v začetku junija, ker nimamo prej izdatne paše kot je črešnja in za tem drugo sadno drevje. Jako dosti dá rudeča detelja (inkarnatka), seveda če je vreme ugodno. V drugi polovici junija, ko so travniki pokošeni, se paša nekoliko pretrga; na kostanju in lipi dobijo malo, ker je tega drevja tukaj malo, posebno lip. Dosegli bi v tem času le kaj s sejanjem medunosnih rastlin. Kakor se poroča v zadnjem listu našega „Čebelarja“ bi bila najboljša facelija. Glavno pašo dá tudi pri nas ajda, ki se je seje veliko, pa največ sive, katera je v lanskem letu tudi dobro namedila. Kar pa se tiče tukajšnjih cen za iztočen med, omenim, da niso kaj posebnega, navadno za kg 45—50 kr., nekateri pa so ga lani prodali po 36 kr. Je-li to kaka cena? Kakor nam je pravil g. Lubec, ga je on prodal kg po 60 kr. Najbolj nam je potrebna organizacija pri prodaji čebelarških pridelkov, zato že zdaj opozarjam ustanovljeno „Štajersko slovensko čebelarstvo“,

naj prej ko mogoče začne delovati ter stori kaj v tem oziru. Kajti mi ne moremo prodajati živega blaga v tujino tako, kakor Kranjci; slovi samo štajerski med. Živela slovenska čebeloreja!

Stanislav Plohl, čebelar.

Raznoterosti.

Pozor kranjski čebelarski trgovci! V čebelarskem listu „Hessische Biene“ se bere, da se je združilo 14 čebelarskih listov, da objavljajo nepošteno čebelarske firme na „črni deski.“ Kakor je to prav, da se nereelna konkurenca omeji in se trgovcem bolj gleda na prste, vendar ima pa stvar tudi svojo slabo stran. Kdo pa garantira, da ima tožitelj vedno prav? Kako lahko se pritoži začetnik, ki nima še dovolj pouka in oškoduje morebiti pošteno firmo! In lahko s pripeti najvestnejšemu prodajavcu, da ga očrni kak umazan šikaner. Da bomo pa „kvit“, je nujna naloga odbora čebelarskega društva poskrbeti za to, da pridejo tudi imena nereelnih kupcev v javnost; neopravičene tožbe bodo na ta način mahoma potihnele. V svojem interesu in v večjo čast in slovez kranjske čebele razpošiljajte torej le dobro in pošteno blago, pa si ga pustite tudi plačati, a ne odjedajte drug drugemu kruha. Cene čebel so spravili nekateri špekulantje tako nizko, da je naravnost škandal.

Naznanilo.

Ker je sklenil odbor našega društva z državno zvezo vseh avstrijskih čebelarskih društev pogodbo za skupno zavarovanje čebel, panjev in čebelnjakov naših društvenikov proti požaru, tatvini in poškodovanju, se naznanja, naj pošlje vsak ud podpisanemu društvenemu blagajniku 30 vinarjev — lahko tudi v znamkah — in naj pove število panjev in približno vrednost vse svoje čebelarije. Ker nesreča nikdar ne praznuje, naj se slehern ud posluži izredno ugodne prilike ter naj za te malenkostne vinarje zavaruje svoje čebele in ves čebelarski inventar. I. N. Babnik, Ljubljana.

Listnica upravnštva.

Vsim onim gospodom naročnikom, ki dosedaj še niso vposlali udnine za l. 1904., se naznanja, da se jim s to številko ustavi nadaljno dpošiljanje „Čebelarja“. Toliko v vednost, da ne bode potem brezuspešnih reklamacij! Upravnštvo.

Listnica uredništva.

Ker preostajata za listnico uredništva prostora samo dve vrsti zatorej samo: »Pozdrav vsem čebelarjem!«

Čebele kupuje M. Ambrožič v Mojstrani na Gorenjskem. — **Prodaja** pa isti **umetno satovje** iz pravega čistega voska.

Semena rdeče detelje (inkarnat), esparsete, facelije,
≡ ranjak ali uročnik (Tannen- oder Wundklee) ≡

zelo medunosne cvetlice prodaja

JOS. KORDIŃ v Ljubljani.

Umetno satovje, točila in vsa čebelarstva orodja
razpošilja po nizkih cenah. kupuje pa tudi čebele
najstarejša, leta 1866. ustanovljena čebelarstva tvrdka
baron Rothschütz v Višnjigori.

==== Ceniki se pošiljajo na zahtevo brezplačno. ====

Nemške panje (gerstungovce)

izdeluje po natančni meri, z mediščem po **7 K 50 h**, brez
medišča po **6 K 60 h** s satniki vred:

❖ **Anton Drukar,** ❖
mizar v Kranju.

Preosnovljene

amerikanske (Pavlinove) panje

s povprečnimi satniki v svetlobi 25 × 34 cm izdeluje po primerni ceni

Jakob Virient,

čebelar v Olševku pri Kamniku.

Pravi čebelni vosek

kupuje v vsaki množini po **visoki ceni**, prodaja pa po **nizki ceni** **garantirano**

==== **pristni med, pitanec** ====

Fr. Schupeutz v Ljubljani.

Udnina (2 K) in reklamacije naj se pošiljajo gospodu I. N. Babnik-u
v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku „Slovenskega Čebelarja“
Frančišku Rojini, nadučitelju v Šmartnem pri Kranju.